

Arrest

nr. 295 122 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. Sakhi MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MIR-BAZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het subdorp Talikhel (hoofddorp Ahmadvhel), behorend tot het district Khogyani, gelegen in de provincie Nangarhar. U bent ongeschoold, analfabeet, en werkte in de voedingswinkel van uw maternale oom. U woonde sinds uw zesde hoofdzakelijk bij uw maternale ooms in Surkhrod vanwege de hevige gevechten in uw regio destijds. U ging daarnaast soms bij uw ouders op bezoek. U bent sinds ongeveer tien jaar getrouwd met F., met wie u twee zoons en twee dochters heeft. Zij wonen op heden in Surkhrod. Uw jongere broer woont eveneens in Surkhrod, en uw twee zussen zijn reeds getrouwd.

In de zomer van 2018 droeg uw vader u op om de groenten van arme dorpingen te verzamelen met als doel ze te verkopen in de winkel en hen in ruil het geld te bezorgen. U deed dit enkele keren, doch na een aantal keren kwamen de taliban achter u aan. Ze vroegen u om samen te werken met hen. Toen ze de vierde keer naar u toe kwamen, gaven ze u een groot pakket af. Ze droegen u op om het pakket samen met uw andere zaken mee te nemen naar de stad. Ze vertelden u niet wat erin stak, maar toen u het pakket opende zag u dat er geweren en een mijn in zaten. U besloot daarom het pakket niet mee te nemen en achter te laten. Vervolgens besloot u gedurende 1 à 1,5 maand niet naar het dorp te gaan en verbleef u bij uw maternale oom in Surkhrod.

Na verloop van deze periode kwam u terug en begonnen de taliban u te volgen, te controleren op welke tijdstippen u vertrok uit het dorp en weer aankwam. Twee dagen later ging u op een vroege ochtend naar de moskee en plaatsten de taliban een magneetmijn op uw voordeur. Toen u uw tweede voet uit de deur zette ontplofte de bom, waarna u bewusteloos werd. Uw vader bracht u hierop naar het ziekenhuis van Sahad Ama, waar u bij het ontwaken vaststelde dat uw benen waren ingegipst. Vervolgens leefde u bij uw ooms en liep u een tijdje met krukken. Enige tijd later, tijdens de "Eid", ging u uw vader bezoeken in Talikhel. U bracht daar de nacht door en in de ochtend, op de 4de van het suikerfeest (28 mei 2020), vond uw vader een dreigbrief van de taliban. Hij zei u dat alles oké zou zijn als u wegging. Uw vader riep vervolgens uw maternale oom die u vroeg om tot bij hem te komen. Daar aangekomen had uw oom reeds met een smokkelaar gesproken. U verliet Afghanistan de volgende ochtend. Toen u in Nimroz was, op de 8-9de van het suikerfeest (31 mei -1 juni 2020) ontving u telefoon van uw oom die u vertelde dat er een tweede dreigbrief was afgeleverd bij u thuis. In die brief schreven de taliban dat waar in Afghanistan u zich ook bevond, zij u zullen vinden en doden.

U vertrok in mei 2020 uit Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije (waar u 45 dagen in een kamp verbleef en een verzoek om internationale bescherming deed op 6 augustus 2020), Servië, Roemenië (waar u 35 à 45 dagen in een kamp verbleef en een verzoek indiende), Oostenrijk (waar u 1 maand in een kamp verbleef en ook een verzoek indiende) en Italië. Onderweg vernam u van uw familie dat uw vader was overleden aan een hartfalen. U kwam uiteindelijk in België aan op 14 december 2020. Op diende 15 december 2020 u hier een verzoek om internationale bescherming in. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg in het kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan Bulgarije, dat aanvaardde. U bleef echter in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omwille van het feit dat u weigerde voor hen te werken.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele taskara, twee originele dreigbrieven van de taliban, een kopie van een attest inzake een echografisch onderzoek dd. 16/02/2021 aan uw been, deel van uw medisch dossier van het opvangcentrum, kopies van foto's van uw litteken en de originele enveloppe waarmee u de documenten werden toegestuurd. Op 21 februari 2022 bezorgde u per e-mail aan het CGVS tevens drie kopies van foto's van uw overleden vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat het door u uiteengezette asielrelaas op zich weinig aannemelijk is. Uw verklaringen zijn immers dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

U verklaarde dat de taliban u benaderden tijdens de zomer nadat u door uw oom naar de stad werd gestuurd om groenten te verzamelen van arme dorpelingen (CGVS, p. 13, 14). Gevraagd wanneer de taliban u voor het eerst benaderden, stelde u vaagweg dat het laat in de middag was toen ze kwamen (CGVS, p. 14). Gevraagd hoeveel jaren of maanden voor uw vertrek u de eerste keer benaderd werd, stelde u nietszeggend dat ze u reeds zochten voor u gewond raakte, en ze u nadien die brieven brachten (CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd in welk jaar ze u voor het eerst benaderden, antwoordde u dat dit in 1397 was, een paar dagen nadat u uw taskara liet maken (CGVS, p. 14). U verklaarde verder dat de taliban u vier keer benaderden (CGVS, p. 15). U stelde dat de taliban u telkens vroegen om voor hen te spioneren, om bommen mee te nemen naar de stad, waarop u antwoordde dit niet te kunnen doen omdat er bij die explosies onschuldige mensen zouden sterven en u daar niet verantwoordelijk wou voor zijn (CGVS, p. 15). U verklaarde dat de taliban u elke keer geboden om naar hen te luisteren en te doen wat ze vroegen, maar dat u niet luisterde naar hen (CGVS, p. 15). Dat u er telkens op ogenschijnlijk eenvoudige wijze in geslaagd zou zijn de eisen van de taliban te weigeren is echter zeer twijfelachtig, temeer u verklaarde dat mensen die niet luisterden naar de taliban werden gedood (CGVS, p. 15). Indien u daadwerkelijk door de taliban geviseerd werd, rijst immers de vraag waarom ze dermate aarzelend zouden optreden ten aanzien van u. Bovendien is het weinig aannemelijk dat de taliban u als medewerker van een groentewinkel en zonder enige link met hun groepering plots zouden vragen om met hen samen te werken. U verklaarde in dit verband dat de taliban zeiden dat het voor u makkelijker is om deze taken te doen omdat u van het dorp naar de stad gaat en groenten meenam (CGVS, p. 15). Evenwel mag het CGVS van een strategische actor als de taliban verwachten dat ze haar opdracht om gevoelige informatie te verzamelen en/of explosieven te vervoeren slechts aan iemand uit hun gekende netwerk zouden toevertrouwen en dergelijke taken niet in de handen zouden leggen van een wildvreemde onervaren winkelier, met alle risico's van dien. Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijke nodeloze risico's.

De verklaringen die u aflegde inzake het vervolg van uw asielrelaas konden evenmin overtuigen. Zo verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat de taliban u de vierde keer een groot pakket gaven dat u naar de stad moest meenemen, alwaar iemand het zou oppikken (CGVS, p. 13, 16). Toen u het pakket opende zag u naar eigen zeggen dat er twee mijnen en een gedemonteerde kalasjnikov in zaten, waarop u besloot het pakket achter te laten in de velden (CGVS, p. 16). Vreemd genoeg maakte u tijdens het interview bij DVZ geen enkele vermelding van dergelijk pakket, hoewel u bij aanvang van het gehoor op het CGVS aangaf dat het enige dat u bij DVZ niet kon vertellen het feit was dat uw taskara van Khogyani is en u uw hele leven in Surkhrod woonde (CGVS, p. 2). Gevraagd waarom u dit feit rond het pakket niet vermeldde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij DVZ, stelde u dat u toen verteld had dat ze u een zak gaven en dat u deze niet meenam (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met het feit dat dit niet vermeld staat in het interviewverslag, herhaalde u dat u toen vertelde dat ze u een bom gaven, een pakket (CGVS, p. 16). Verder gevraagd of het verslag aan u werd voorgelezen na afloop van het interview, stelde u plots dat de tolk afkomstig was van Kandahar en met een accent sprak waardoor hij sommige uitspraken van u niet begreep en u bepaalde dingen niet kon verstaan (CGVS, p. 16). Deze argumentering gaat echter niet op, niet in het minst omdat u bij aanvang van het persoonlijke onderhoud met het CGVS duidelijk aangaf dat u bij DVZ de tolk goed had verstaan (CGVS, p. 2). U ondertekende tevens het gehoorverslag van DVZ voor akkoord. Dergelijke post-factum verklaring is dus niet voldoende als verschoning voor voorgaande tegenstrijdigheid. Gezien het hier een kernelement betreft in uw asielrelaas zet deze tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling. Bovendien gaat het hier om de concrete bedreigingen tegen uw persoon waarna werd besloten dat u het land diende te verlaten, zodat ervan uit kan worden gegaan dat u over dergelijke zaken consistente opeenvolgende verklaringen aflegt.

Voorts verklaarde u dat u na ontvangst van het pakket gedurende ongeveer anderhalve maand niet naar het dorp ging en in het huis van uw maternale oom verbleef (CGVS, p. 16, 17). Daags nadat u het pakket ontving hadden de taliban immers tegen uw vader gezegd dat ze u zouden doden indien ze u zagen (CGVS, p. 16). Na deze periode keerde u terug naar huis, zo stelde u, en begonnen de taliban u te controleren. Twee dagen later plaatsten de taliban een magneetmijn op uw voordeur, zo verklaarde u (CGVS, p. 16). Gevraagd of er tijdens die anderhalve maand bij uw oom nog iets anders gebeurde, stelde u dat er niets anders gebeurde, buiten dit incident (CGVS, p. 17). Indien de taliban daadwerkelijk het plan hadden opgevat om u te vermoorden en reeds bedreigingen hadden geuit tegenover uw vader is het echter zeer onwaarschijnlijk dat ze u gedurende anderhalve maand met rust lieten, alvorens de mijn te plaatsen. Deze periode van uitstel zou u immers de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen, zoals ook blijkt uit uw verklaringen. Het is zeer onwaarschijnlijk dat een strategische actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden.

Verder is het erg bevreemdend dat u na anderhalve maand besliste om terug naar huis te keren “omdat u uw vader, moeder en broer miste” (CGVS, p. 18). Indien uw familie daadwerkelijk reeds bedreigd werd door de taliban met de vraag waar u was (CGVS, p. 17), kan immers niet worden ingezien waarom u dergelijk risico zou nemen. Hiermee geconfronteerd stelde u dat u geen keuze had omdat uw vader ziek was en u hem eten moest brengen (CGVS, p. 18). Deze uitleg kan echter niet overtuigen, gelet op uw eerdere verklaring dat u hoofdzakelijk bij uw ooms verbleef en u uw ouders slechts af en toe bezocht (CGVS, p. 6). Dergelijke vaststellingen doen dan ook verder twijfels rijzen over de door u ingeroepen asielmotieven en werken verder negatief in op de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het compleet onwaarschijnlijk dat de taliban, nadat ze u probeerden te vermoorden middels een magneetmijn, u gedurende uw herstelperiode van anderhalf à twee jaren met rust zouden hebben gelaten (CGVS, p. 19). U verklaarde met name dat u gewond was geraakt aan uw benen en tijdens uw herstelperiode bij uw ooms verbleef (CGVS, p. 17, 18). Nadat u hersteld was, bezocht u uw familie tijdens de “Eid” en de volgende ochtend, zo stelde u, vond uw moeder een dreigbrief waarin de taliban u opriepen om voor de rechtbank te verschijnen (CGVS, p. 18). Gevraagd of er in de periode tussen de explosie en de dreigbrief nog iets anders gebeurde, antwoordde u negatief (CGVS, p. 19). Dit antwoord mag echter ten zeerste verbazen, gelet op voorgaande. Hiermee geconfronteerd gaf u als verklaring dat u gewond was en met krukken liep, waardoor de taliban dachten u eerst te laten genezen om u nadien te kunnen rekruteren (CGVS, p. 19). Deze uitleg slaat echter nergens op, nu de taliban u volgens uw verklaringen reeds hadden proberen vermoorden in een doelgerichte aanslag en zij u zouden doden als ze u te pakken kregen (CGVS, p. 19). Dergelijke onaannemelijke verklaringen bevestigen de vaststelling dat er aan uw vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht.

Indien u daadwerkelijk specifiek gevisieerd werd door de taliban is het voorts opmerkelijk dat uw familie geen concrete problemen meer heeft gekend sinds uw vertrek. U verklaarde ter zake dat de taliban na uw vertrek een tweede dreigbrief aan uw familie bezorgden en uw moeder en kinderen lastigvielen (CGVS, p. 20). De taliban zouden uw kinderen vragen waar u bent en hen meedelen dat ze u zullen doden (CGVS, p. 8, 20). Gevraagd of de taliban ooit geweld gebruikten tegenover uw familie, stelde u dat toen uw vader nog leefde, ze hem onder druk zetten om te luisteren naar hen, maar dat ze verder niets deden (CGVS, p. 20). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat uw familie nog andere concrete problemen zou hebben gekend sinds uw vertrek (CGVS, p. 20). Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan, die hier niet worden betwist door het CGVS. Wat betreft de door u neergelegde dreigbrieven dient te worden opgemerkt dat deze door eender wie kunnen zijn opgesteld. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Uit de vertaling van beide dreigbrieven blijkt voorts dat de datum waarop ze werden opgesteld niet overeenkomt met uw verklaringen. U verklaarde dat u de eerste brief op de 4de [dag] van het suikerfeest ontving en de tweede op de 8-9ste van het suikerfeest (CGVS, p. 4), terwijl de brieven respectievelijk gedateerd werden op 19 maart 2020 en 29 maart 2020 en het suikerfeest dat jaar in Afghanistan startte op 24 mei. Deze brieven vermogen dan ook niet om uw geloofwaardigheid te herstellen.

In het door u neergelegde medisch verslag, opgesteld door dr. N., staat beschreven dat u een litteken heeft ter hoogte van het linkerbovenbeen, veroorzaakt door een granaatinslag 3-4 jaar geleden en dat u pijnklachten heeft bij het stappen. Er werden tevens enkele foto's van uw litteken aan het attest toegevoegd. Verder blijkt uit het bijgevoegde medisch dossier van het opvangcentrum dat u maandelijks inspuitingen ontving tegen de pijn in uw litteken en behandeld werd wegens maagpijn. Hoewel deze medische vaststellingen niet worden betwist, dient te worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dat uw litteken te wijten is aan een granaatinslag is dan ook enkel op uw verklaringen gebaseerd zoals uit de documenten blijkt. Tevens kan u hiermee niet aantonen dat deze inslag gebeurde in de omstandigheden die door u werden geschetst, namelijk tijdens een gerichte aanslag door de taliban.

De foto's die u neerlegt en die uw vader moeten afbeelden tonen slechts dat een man, over wie u beweert dat hij uw vader is, in een houten kist opgebaard is. Echter dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Aangenomen dat deze persoon uw vader betreft kan hieruit niet worden afgeleid in welke omstandigheden uw vader stierf. De enveloppe tenslotte bewijst slechts dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde te denken dat uw vader gedood werd door de taliban en niet overleden is aan een hartfalen, zoals uw familie u vertelde (CGVS, p. 7). U stelde dat u niet weet of hij aan hartproblemen stierf, dan wel vanwege het feit dat de taliban hem sloegen omwille van u (CGVS, p. 7). Dit betreft echter een blote bewering, die niet ondersteund wordt door concrete bewijselementen. Verwacht kan worden dat u concretere informatie zou kunnen verschaffen over de omstandigheden waarin uw vader is overleden indien de taliban hierdoor verantwoordelijk zouden zijn. U stelde ter zake dat het mogelijk is dat uw familie u de waarheid niet vertelt (CGVS, p. 7). Echter is het weinig waarschijnlijk dat uw familie de ware toedracht van de dood rond uw vader zou verzwijgen voor u, wetende dat u hier in de asielprocedure zit en dus alle elementen die kunnen wijzen op een risico op vervolging voor uzelf van belang zijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te

nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden.

Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Nangarhar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is.

Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden

bestaan die de toepassing van de “sliding scale”, zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Nangarhar en hierbij verwijst naar uw verklaring eerder aan uw benen gewond te zijn geraakt door een explosie dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Immers blijkt uit uw verklaringen dat u enige tijd met krukken diende te lopen nadien, en dat u nog regelmatig pijn hebt aan uw been vooral wanneer het koud is. U zou hiervoor regelmatig injecties krijgen (CGVS p. 4-5). Behalve deze pijn blijkt niet dat u onder andere gevolgen lijdt als gevolg van die verwonding, tevens bent u voldoende mobiel. Uit het voorgelegde medisch attest blijkt ook enkel dat u een litteken hebt waar u nog last van hebt, maar blijkt niet dat dit omstandigheden zijn waardoor u meer dan iemand anders risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen

van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban

u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van:

*“-de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 van de Vreemdelingenwet ;
-artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 (hierna: Conventie van Genève) ;
-artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen dd. 31/01/1967 ;
-schending van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
-schending van artikel 33 van de Conventie van Genève: het beginsel van non-refoulement ;
-schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – de schending van de materiële motiveringsverplichting ;
-het zorgvuldigheidsverplichting ;
-het redelijkheidsbeginsel.”*

Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing en geeft een korte uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande zijn problemen met de taliban betoogt verzoeker als volgt:

“Het Commissariaat-Generaal hecht geen geloof aan verzoekers problemen met de Taliban en stellen dat zijn asielrelaas onlogisch is en alle geloofwaardigheid ontbreekt.

Verzoeker is ernstig gegriefd.

Verzoeker is formeel. Hij verklaart dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS de waarheid heeft verteld en hij wenst hierin ook te volharden.”.

Aangaande zijn profiel als “verwesterd” door de ogen van de taliban zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verder heeft verzoeker een vrees bij terugkeer naar Afghanistan omdat verzoeker al sinds 2020 in België verblijft.

Verzoeker verblijft al bijna 2 jaar in een, althans volgens de Taliban, “ongelovig land”, waardoor verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan, een bepaald risicoprofiel heeft.

Echter toont het Commissariaat- Generaal in de huidige bestreden beslissing niet aan hiermee rekening te hebben gehouden!

Echter dient de algemene situatie hierover (zie infra) wel degelijk mee in rekening gebracht te worden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is hiermee alvast aangetoond.

-4.3.2.1.

Het Commissariaat-Generaal verwijst in haar bestreden beslissing dat uit de beschikbare informatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) er niet kan afgeleid worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Volgens het CGVS wordt dit ook bevestigd in het recente EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022.

Zo stelt het CGVS dat niet blijkt dat er in het algemeen niet kan worden gesteld dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Personen die terugkeren kunnen door de Taliban of hun omgeving met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met uitsluiting of stigma, maar dit is volgens het CGVS niet van een zodanig hoog niveau dat dit automatisch leidt tot een vrees voor vervolging.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze motivering.

Dit des te meer, gezien het EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 zelf in haar rapport stelt dat [...]

Samenvattend is er aldus weinig informatie beschikbaar over hoe personen geviseerd zullen worden als 'verwesterd' sinds de machtsovername door de Taliban, doch heeft de Taliban wel duidelijke standpunten laten blijken over hoe de Sharia nageleefd moet worden.

Het rapport stelt dan ook duidelijk dat er een "individuele beoordeling" gemaakt dient te worden op basis van iemand zijn kenmerken om te kunnen beoordelen of er een nood is aan internationale bescherming: [...]

Dat er bij de verzoekende partij wel degelijk verschillende elementen aanwezig zijn waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Afghanistan, omwille van zijn verwesterd profiel.

Zoals ook blijkt uit het EUAA Report (zie hierboven) speelt de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol.

Verzoeker verblijft al sinds 2020 in België, dat is bijna 2 jaar! Dat dit uiteraard er ook toe geleid heeft dat verzoeker zich meer en meer heeft afgezet van de Islamitische waarden en normen, gelet op zijn reeds lang verblijf buiten Afghanistan.

Dat de verzoekende partij omwille van zijn lang verblijf in België, wat door de Taliban als een ongelovig land wordt beschouwd, wel degelijk een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verwestering.

Verzoekende partij voldoet niet meer aan de Islamitische waarden en normen die door de Taliban worden opgelegd.

Dat uit het recente EUAA rapport duidelijk blijkt dat er geen concrete en actuele informatie is over hoe de Taliban staat tegenover terugkeerders uit het Westen. Wat wel geweten is, zijn de verwachtingen die de Taliban stelt tegenover de verplichtingen onder de Sharia.

Dat uit hetgeen hierboven is aangehaald, er verschillende elementen zijn waardoor de verzoekende partij niet in de mogelijkheid zal zijn om zich (terug) te conformeren aan deze Islamitische waarden en normen. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen, haalt verzoeker wél concrete elementen aan die aantonen dat er een gegronde vrees voor vervolging is bij een terugkeer naar Afghanistan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

Minstens dient het dossier van verzoeker teruggestuurd te worden voor verder onderzoek.

-4.3.2.2.

Verzoeker wijst vooreerst het CGVS erop dat er ook een toekomstgerichte beoordeling dient te worden gemaakt van de vrees tot vervolging.

[uitgebreide theoretische uiteenzetting aan de hand van rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en (internationale) rapporten afkomstig van onder andere EUAA, UNHCR, Nansen, UK Home Office]

-4.3.2.3.

Dat verzoekers vrees voor de Taliban sinds de machtsovername in augustus 2021 gegrond is.

[uitgebreide theoretische uiteenzetting inzake terugkeer naar Afghanistan aan de hand van (internationale) rapporten afkomstig van onder andere EASO, UNHCR en UK Home Office]

-4.3.3.

Besluit

Uw Raad erkende reeds de nood aan bescherming n.a.v. (vermeende) verwestering voor Afghanen in verschillende arresten.

Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging significant groter geworden gelet op de strikte interpretatie van de Sharia dat de Taliban hanteert, zoals hierboven ook aangehaald.

Een vermeende dan wel daadwerkelijk verwesterde Afghaanse onderdaan wie voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een enorm groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag.

Het onderzoek van de vluchtelingenstatus vereist dan ook een toekomstgericht onderzoek, hetgeen het CGVS in casu helemaal niet heeft verricht.

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt dat het Commissariaat- Generaal onredelijk is in haar motivering en is de bestreden beslissing niet zorgvuldig genomen.

Verzoeker heeft wel degelijk concrete elementen kunnen aanhalen waaruit blijkt dat verzoeker, omwille van zijn verwestering niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Door dit niet te doen, getuigt dit niet van een zorgvuldig onderzoek, noch van een gedegen onderzoek in de zin van artikel 48/3 Vw.

Dat de verzoekende partij minstens erkend had dienen te worden.

De bestreden beslissing dient hervormd, dan wel vernietigd te worden.”

Aangaande de nood aan subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker het niet eens te zijn met de motivering van verweerder.

Verzoeker houdt een algemeen en theoretisch betoog inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij citeert dienaangaande de motivering van verweerder, wijst op het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan en verwijst naar rapporten van UNHCR, EUAA en AsylOS.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet citeert verzoeker de motivering van verweerder uit de bestreden beslissing en stelt hij hierdoor ernstig gegriefd te zijn. Verzoeker betoogt dat verweerder niet ingaat op de preciaire humanitaire situatie dankzij het handelen van de Taliban en de strikte en vergaande toepassing van de Sharia. Hij verwijst naar landeninformatie, afkomstig van Human Rights Watch, Nansen en Amnesty International, en concludeert dat hem terugsturen naar Afghanistan wel degelijk een onmenselijke en vernederende behandeling is, zodat artikel 3 van het EVRM geschonden is. Wat betreft de preciaire socio-economische situatie in Afghanistan betwist verzoeker de motivering van verweerder en benadrukt hij dat de huidige complexe situatie in Afghanistan wel degelijk een zorgwekkend niveau behaalt waardoor verzoeker bij een terugkeer terecht zal komen in een situatie die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert uit een veelheid aan nieuwsberichten en rapporten die berichten over de socio-economische situatie in Afghanistan en verwijst tevens naar een arrest van de Raad. Verzoeker meent dat terugkeren naar deze pijnlijke socio-economische situatie, die is verslechterd sinds de machtsovername door de Taliban, wel degelijk zal leiden tot een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker besluit als volgt:

“Verweerder is onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

De verweerder heeft nagelaten de vrees van de verzoeker zorgvuldig te beoordelen en onvoldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Op meerdere gronden dient verzoeker een beschermingsstatuut te worden toegekend.

[...]

De verzoeker dient te worden erkend als vluchteling, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

Het Commissariaat- Generaal schendt in de bestreden beslissing de motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkeheden en elementen uit het dossier in rekening werden gebracht.”

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“3. EUAA Country Guidance Afghanistan, April 2022, beschikbaar op: [URL]

4. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op [URL]

5. EASO COI Query, “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’, 2 September 2020, beschikbaar op [URL]

6. Nansen rapport 2021/11, beschikbaar op [URL] 7. UK Home Office: Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as ‘Westernised’ van juni 2021, [URL]

7. UK Home Office: Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as ‘Westernised’ van juni 2021, beschikbaar op [URL]

8. EASO Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report, January 2022, beschikbaar op [URL]

9. UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban van Februari 2022 (beschikbaar op [URL]

10. UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban April 2022, beschikbaar op: [URL]

11. The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law, beschikbaar op [URL]

12. GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN, Februari 2022, beschikbaar op: [URL]

13. *The UNHCR Manual on Voluntary Repatriation of 1996 Guidelines*, beschikbaar op [URL]
14. *Afghanistan: COI Repository: 1st September 2021-15 June 2022* van Asyls, beschikbaar op: [URL]
15. *Human Rights Watch, "Taliban 'Vice' Handbook Abusive"*, dd. 29 oktober 2021 (beschikbaar op [URL])
16. *Amnesty International, "New alliance to protect human rights in Afghanistan"* beschikbaar op [URL]
17. *Persartikel Al Jazeera*, beschikbaar op: [URL]
18. *World Food Program at a glance*, beschikbaar op: [URL]
19. *World Food Program Afghanistan*, 17/03/2022, beschikbaar op: [URL]
20. *Statement UN High Commissioner for Refugees Filippo Grandi*, 17/03/2022, beschikbaar op: [URL]
21. *WFP, Afghanistan Food Security Update February 2022*, beschikbaar op: [URL]
22. *Human Rights Watch, "Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough"*, 17/03/2022, beschikbaar op: [URL]
23. *Statement dr Ramiz Alakbarov, United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan*, beschikbaar op [URL]
24. *Humanitarian Needs Overview Afghanistan, January 2022*, beschikbaar op: [URL]
25. *UNICEF Afghanistan Humanitarian Situation Report van 1-31 May 2022*, beschikbaar op: [URL]
26. *UNHCR REGIONAL BUREAU FOR ASIA AND PACIFIC (RBAP) EXTERNAL UPDATE: AFGHANISTAN SITUATION #17, As of 01 June 2022*, beschikbaar op: [URL].

2.3. Bij aanvullende nota van 17 augustus 2023 brengt verweerder volgende stukken bij:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023 [URL].

2.4. Bij aanvullende nota van 24 augustus 2023 voegt verzoeker volgende stukken:

"Een kopie van de Taskira van zijn vader om aan te tonen dat de vermoorde persoon zijn vader is. Bewijs over werk en integratie".

2.5. Ter zitting legt verzoeker volgend stuk neer:

"Brief van een vriend".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Verzoeker verklaart in het verzoekschrift formeel dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud de waarheid heeft verteld en hierin wenst te volharden.

Verzoeker biedt met de loutere volharding in zijn verklaringen geen dienstig verweer tegen de terechte en draagkrachtige motivering van verweerder in de bestreden beslissing aangaande het door verzoeker naar voor geschoven vluchtrelaas.

Dienvolgens blijkt:

- verzoeker legt vage verklaringen af aangaande het tijdstip wanneer hij voor het eerst benaderd zou zijn door de taliban (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14);
- volgens verzoekers verklaringen zou hij er telkens op zeer eenvoudige wijze in geslaagd zijn om de eisen van de taliban te weigeren, wat niet aannemelijk is, temeer omdat verzoeker verklaarde dat mensen die niet luisterden naar de taliban gedood werden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15);
- van een strategische actor als de taliban kan worden verwacht dat deze de opdracht om gevoelige informatie te verzamelen en/of explosieven te vervoeren aan iemand uit hun gekende netwerk zouden

toevertrouwen en dergelijke taak niet in de handen zouden leggen van een wildvreemde onervaren winkelier, met alle risico's van dien (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15);

- verzoeker maakt tijdens het interview bij de DVZ geen enkele melding van het groot pakket, met de twee mijnen en gedemonteerde Kalasnikov, dat hij de vierde keer kreeg van de taliban, een kernelement uit zijn asielrelaas en hij geeft geen bevredigende uitleg voor deze omissie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13, p. 16);

- indien de taliban daadwerkelijk het plan hadden opgevat om verzoeker te vermoorden en, daags na nadat verzoeker het pakket gekregen had, reeds bedreigingen hadden geuit tegenover verzoekers vader (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16), is niet aannemelijk dat ze verzoeker gedurende anderhalve maand met rust lieten alvorens de mijn te plaatsen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17) en zo verzoeker ruimschoots tijd en ruimte zouden geven om het huis te ontluchten;

- er valt niet in te zien dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk bedreigd werd door de taliban, na anderhalve maand besliste om terug te keren naar huis omdat hij zijn ouders en broer miste (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18);

- het is niet geloofwaardig dat de taliban verzoeker, nadat ze hem probeerden te vermoorden middels een magneetmijn, gedurende zijn herstelperiode van anderhalf à twee jaar met rust gelaten zouden hebben (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-19);

- voorts wordt vastgesteld dat verzoekers familie na verzoekers vertrek geen concrete problemen meer heeft gekend (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, p. 20), zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban actueel naar verzoeker op zoek zouden zijn in zijn herkomstregio;

- volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker verklaarde te denken dat zijn vader gedood werd door de taliban, en niet overleden is aan een hartfalen, zoals verzoekers familie vertelde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), en dat verwacht kan worden verzoeker concretere informatie zou kunnen verschaffen over de omstandigheden waarin zijn vader overleden is indien de taliban hiervoor verantwoordelijk zijn.

Ingevolge het geheel van deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift louter in zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, wat bezwaarlijk een concreet of dienstig verweer vormt waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

5. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (verzoekers taskara, de dreigbrieven van de taliban, de foto's van verzoekers vermeende vader, het medisch verslag van dr. N.) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

6. Bij aanvullende nota van 24 augustus 2023 voegt verzoeker een "*kopie van de Taskira van zijn vader om aan te tonen dat de vermoorde persoon zijn vader is*". Voor zover wordt aangenomen dat verzoeker met de kopie van de taskara van zijn vader aantoont dat de door hem bij het CGVS neergelegde foto's van een man die is opgebaard in een houten kist zijn vader betreffen, dient hernomen dat uit dergelijke foto's, die onderhevig kunnen zijn aan inscenering, hoe dan ook niet kan worden afgeleid in welke omstandigheden verzoekers vader stierf. Verzoeker kan met het bijbrengen van een kopie van zijn vaders taskara de voorstaande vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet ombuigen.

7. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban omwille van zijn verblijf van bijna twee jaar in België.

Verzoeker houdt in het verzoekschrift een uitgebreid theoretisch betoog aangaande de nood aan bescherming ten aanzien van Afghanistan naar aanleiding van (vermeende) "*verwestering*" en een verblijf in het buitenland. Hij verwijst dienaangaande naar een veelheid aan landeninformatie, waaronder rapporten van EUAA en UNHCR.

7.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, door beide partijen aangebracht, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de

taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

7.2. *In casu* blijkt dat verzoeker Afghanistan in mei 2020 heeft verlaten en op 15 december 2020 een verzoek om internationale bescherming deed in België. Aldus verblijft verzoeker inmiddels bijna drie jaar in België.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verweerder niet nagelaten te motiveren verzoekers verblijf in Europa en het risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omwille van dit verblijf.

Gelet op wat volgt, treedt de Raad verweerder bij dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd.

Gelet op het feit dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan reeds 27 jaar was, dient opgemerkt dat verzoeker in Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geboren is het subdorp Talikhel (hoofddorp Ahmadkel), in het district Khogyani in de provincie Nangarhar, dat hij daar zijn hele leven heeft gewoond tot aan zijn vertrek uit Afghanistan en er werkzaam was op het land van zijn oom (verklaring DVZ, vragen 10 en 12). Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van bijna drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse traditionele waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij nog steeds contact heeft met zijn

familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Waar verzoeker middels aanvullende nota's stavingstukken inzake de omstandigheden van zijn verblijf in België bijbrengt (*"Bewijs over werk en integratie"*, bij aanvullende nota van 24 augustus 2023; *"Brief van een vriend"*, ter terechtzitting), kan hieruit niet blijken dat verzoekers gedragingen doordrongen zijn van een zodanige verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Uit de bijgebrachte stukken – loonbrieven en een brief van een Belgische vriendin – blijkt dat verzoeker werkzaam is op de Belgische arbeidsmarkt en bijna drie jaar in België verblijft. Deze stukken tonen echter niet aan dat verzoeker zich bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, zou eigen gemaakt hebben gemaakt, laat staan dat hij deze onmogelijk nog kan veranderen.

Verzoeker toont niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie en rechtspraak zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Op basis van de voorgaande vaststellingen dient benadrukt dat de loutere verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in geval van terugkeer een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, maar blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke. Gelet op wat voorafgaat, brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou geviséerd worden omwille van zijn verblijf in België.

Met de loutere verwijzingen naar algemene informatie, het gegeven dat verzoeker Afghanistan in 2020 verliet en (de omstandigheden van) zijn verblijf in België, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich bij een terugkeer uit Europa niet (opnieuw) kan aanpassen aan de Afghaanse waarden en normen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een vrees voor vervolging dient te koesteren, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

9. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip *"ernstige schade"* in dit artikel heeft betrekking *"op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen,

zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

10. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit*

and run-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden.

Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist

is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker citeert in het verzoekschrift uit landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS